

Mogen wij u voorstellen:

A. D. HILDEBRAND

Deze keer hebben we eens aangeklopt bij een jeugdschrijver die blijkbaar de moed niet na zijn eerste boek heeft opgegeven. Eigenlijk kregen we 'n „zeg ik lekker niet” op onze vraag hoevéél boeken de heer Hildebrand er nu „op had zitten”. Toen hebben we teruggedreigd en hem 't verhaal verteld van een van onze vorige „slachtoffers”. Die was wél zo welwillend ons een lijstje te verstrekken, maar hij keek heel verwonderd toen we hem erop wezen dat hij er 'n paar vergeten had... uit 1938/'39... Toen kwam ook bij de heer Hildebrand de aap uit de mouw: 't waren er *meer dan honderd* en dan is 't niet zozeer onwil als wel onmacht om zo maar even 't lijstje te geven!

Je zou zo zeggen dat A. D. Hildebrand dan wel een „veelschrijver” moet zijn in de minder gunstige betekenis van het woord, óf 'n begenadigde, die altijd al *het* jeugdboek als ideaal voor ogen had. Wat 't eerste betreft: gaarne laten wij het oordeel aan de lezers over, maar iedereen die b.v. *Bolke de Beer* heeft gelezen of geluisterd heeft naar een van zijn radio-hoorspelen zal zich wel wach- ten zich in pejoratieve zin te uiten. 't Tweede dan?

Wel, de auteur bekent ons dat hij eigen- lijk nooit van plan is geweest jeugdlec- tuur te schrijven en hij vertelt ons daar- bij zijn levensgeschiedenis...

In Groningen is hij geboren, in 1907. (Weer eens een voordeel als je 'n man interviewt: die komen altijd zonder om- wegen met hun geboortjaar voor de

dag.) Als eenjarige verhuisde hij echter reeds naar de hoofdstad. Amsterdammers vinden 't altijd plezierig hun stad zo te horen noemen, maar wellicht wekt 'n opmerking van de heer Hildebrand (we hebben maar geen uitleg gevraagd!) min- der prettige gevoelens: „Tegen die ver- huizing kon ik me dus niet verzetten”... Daarna heeft hij in heel wat plaatsen ge- woond en heeft zodoende ook heel wat scholen bezocht. Of dit 'n voordeel is geweest voor het vergaren van weten- schap? „Er was maar weinig tijd om te leren,” vertelt de schrijver, „ik had veel te veel liefhebberijen. Lezen was er één van. Daar had je Kees Valkenstein, Jan Feith, Johan Been, Johan Kievit. Van Chris van Abkoude heb ik nooit gehou- den en ik vind 't nog stééd's narigheid. Maar ondanks alle liefhebberijen heb ik 't toch gepresteerd m'n HBS-diploma te halen! Toen heb ik nog enkele jaren

letteren gestudeerd aan de Amsterdamse universiteit... tot 't geld op was!"

— En toen kwamen de jeugdboeken? — „Nog lang niet! 'k Ben omroeper geworden bij de radio. Maar indertijd was de personeelsbezetting nog niet jè, en zo heb ik letterlijk *alles* gedaan wat er bij de radio zo kwam kijken. Zoals u weet schrijf ik nu nog hoorspelen en hield nog niet lang geleden 'n aantal cause-ricën over moderne muziek, samen met Henk Badings. Ook van de televisie heb ik nog wat geproefd en ik vond 't maar slap gedoe. Nu wordt dat toch wel beter en ik hoop dit jaar weer eens voor de camera te kunnen staan."

— Je zou zo zeggen dat er dan weinig tijd moest overblijven voor de boeken! — „Ik ben ook eigenlijk nooit van plan geweest te gaan schrijven voor de jeugd. Ik schreef... verzen! Ik had Rilke gelezen en Stefan George, Baudelaire en Verlaine. En pas later merkte ik dat ik die poëten eigenlijk vrij zat te bewerken. 't Gevolg? Geen verzen meer! Toen begon ik aan novellen, maar het succes was matig. Nu had ik een vriend die tekenaar was en samen met zijn vrouw — die verhaaltjes schreef — vulde hij elke week twee pagina's van een dagblad. Toen zijn vrouw eens ziek was vroeg m'n vriend of ik die twee pagina's voor m'n rekening wilde nemen. Ik heb hem ernstig gewaarschuwd dat ik zoiets nooit kon presteren, maar ik was niet zo goed of ik moest het doen. En nu bleek dat ik het wèl kon. Zo kan 'n mens toch op een rare manier ergens terecht komen. En daarna kwamen dan de boeken, meer dan honderd zoals ik reeds zei. Bolke de beer is nog steeds m'n troetelkind. Maar hij is nu naar Amerika ver-

trokken en woont in 't Yellowstone-Park. Dat *moest* wel, want er zijn nu al tien delen en ik weet niets meer van hem te vertellen! Nu is hij lekker zoek in dat reservaat...

Mijn beste jongensboek vind ik wel *Postduiven voor de prins*, dat handelt over 't beleg en ontzet van Leiden. Ik ga nu een jongensboek schrijven over de inneming van Den Briel. *Het turfschip van Breda* komt een dezer dagen uit."

Over de positie van het jeugdboek is de heer Hildebrand al even weinig te spreken als de meeste anderen: die vindt hij maar beroerd! Er komt veel te veel uit...

„Er zijn nog heel wat uitgevers die 'n stelletje „krukken" blijmaken met honderd pop als ze maar wat betypte vellen krijgen. Dan 'n „mooie" kleurige kaft erom en klaar is Kees. 't Is gewoon 'n industrie geworden... horrible!

Nee, de taak van jeugdschrijver ziet hij anders en beter: de jongelui moeten natuurlijk bezig gehouden worden en zich amuseren, maar ongemerkt moet hun daarbij interesse voor veel vraagstukken worden bijgebracht. Zijn specialiteit is: het opwekken van liefde voor het dier. In *Jos, de zwerper* blijkt dit bijvoorbeeld duidelijk. Het is een aanklacht tegen het houden van kettinghonden. We hoeven trouwens maar de namen te noemen van Bibo, Bolke, Dorus Das, Spits, Gakker en Knorrie om te weten dat de dierenwereld Hildebrands belangstelling heeft. Ook „reclameboeken" kunnen bijdragen bepaalde interessen te bevorderen. Zo schreef de auteur een groot album, waarin veel plaatjes, gewijd aan het bedrijf der Nederlandse Spoorwegen. En daarbij schuwt hij ook niet het stripverhaal: voor de Brinta-fabriek schreef hij er een aan-

tal. Maar dan moet er veel tekst bij! Heeft A. D. Hildebrand ook iets speciaals tot de lezers van de Idil-Gids te zeggen? Zeker heeft hij dat, niet alleen tot de „gewone” lezers, maar ook tot degenen die het tot taak hebben voorlichtend op te treden in spreekbeurten: „Maak u niet te veel zorgen,” zegt de auteur, „als het kind ook eens een minder verheven boek wil lezen of met een niet te excessief stripboekje thuis komt. Verbiedt u dat dan doen ze het misschien buiten uw controle.. Zelfs Colijn las slechte detective-stories en dat gaf hij eerlijk toe. Maar... als u boeken, dure boeken soms gaat kopen, laat u dan *niet* adviseren door de eerste de beste boekhandelaar die graag zijn winkeldochters wil spuien. En bent u er niet zeker van of uw boekhandelaar al dan niet tot deze categorie behoort, abonneert u dan op de Idil-Gids, gebruik de Idil-catalogi of de Kleine Vuurtoren, of liever nog beide. Het kost niet veel en u kunt dan een boek kopen dat u zelf heeft uitgezocht en dat *waarde* heeft! Vergeet dan daarbij de versjes niet en staar u niet dood op de versjes-industriëlen. Zo is er van „Peter” een heerlijk bandje verschenen: „Moet je horen” (zie elders in dit nummer). 'k Ben er verrukt van! En wat ik de lezers ook graag zou aanbevelen: lees *nooit* voor. Dan vervalt u zo gauw in die verfoeilijke leestoon. Iedereen kan wel een beetje *vertellen*. Lees een verhaaltje desnoods drie of vier keer en vertel het dan na uit uw hoofd. U krijgt snel routine en... u boëit de kinderen. Als u dat elke week 'n paar keer doet, zal dat de gezinsband versterken. Ik hield in november vorig jaar zestien „lezingen” voor ouders.

Maar dan spreek ik nooit van 'n tekst af. Je raakt dan dikwijls de draad kwijt natuurlijk, maar dan hebben we allemaal pret. Er is veel gelachen, maar ik heb 't auditorium vast kunnen houden omdat er geen „manuscript” was, dat aan de stakkers werd voorgelezen, maar omdat alles recht uit 't hart komt. Is dat niet „vol” genoeg, begin er dan niet aan! We geloven dat we hiermee wel zowat 'n indruk hebben gekregen van persoon en meningen van de auteur. En van zijn werk? We weten zeker dat Brilstra, de Spijkers en Monus niet de laatste figuren zijn geweest die aan zijn rijke fantasie zijn ontsproten. En daarom wensen wij hem veel succes en onze jongelui veel plezier toe met zijn komende scheppingen. Dus, mijnheer Hildebrand... ôp naar de tweehonderd!

Dr. Jacoba Hooykaas-

van Leeuwen Boomkamp

Sprookjes en verhalen van Bali

een Nederlandse bewerking van
de sinds eeuwen voortvertelde
Balische volksverhalen met 33
oorspronkelijke Balische tekeningen

linnen band — stofomslag in kleuren
f 17,50

In de boekhandel verkrijgbaar
N.V. Uitgeverij W. van Hoeve
's-GRAVENHAGE